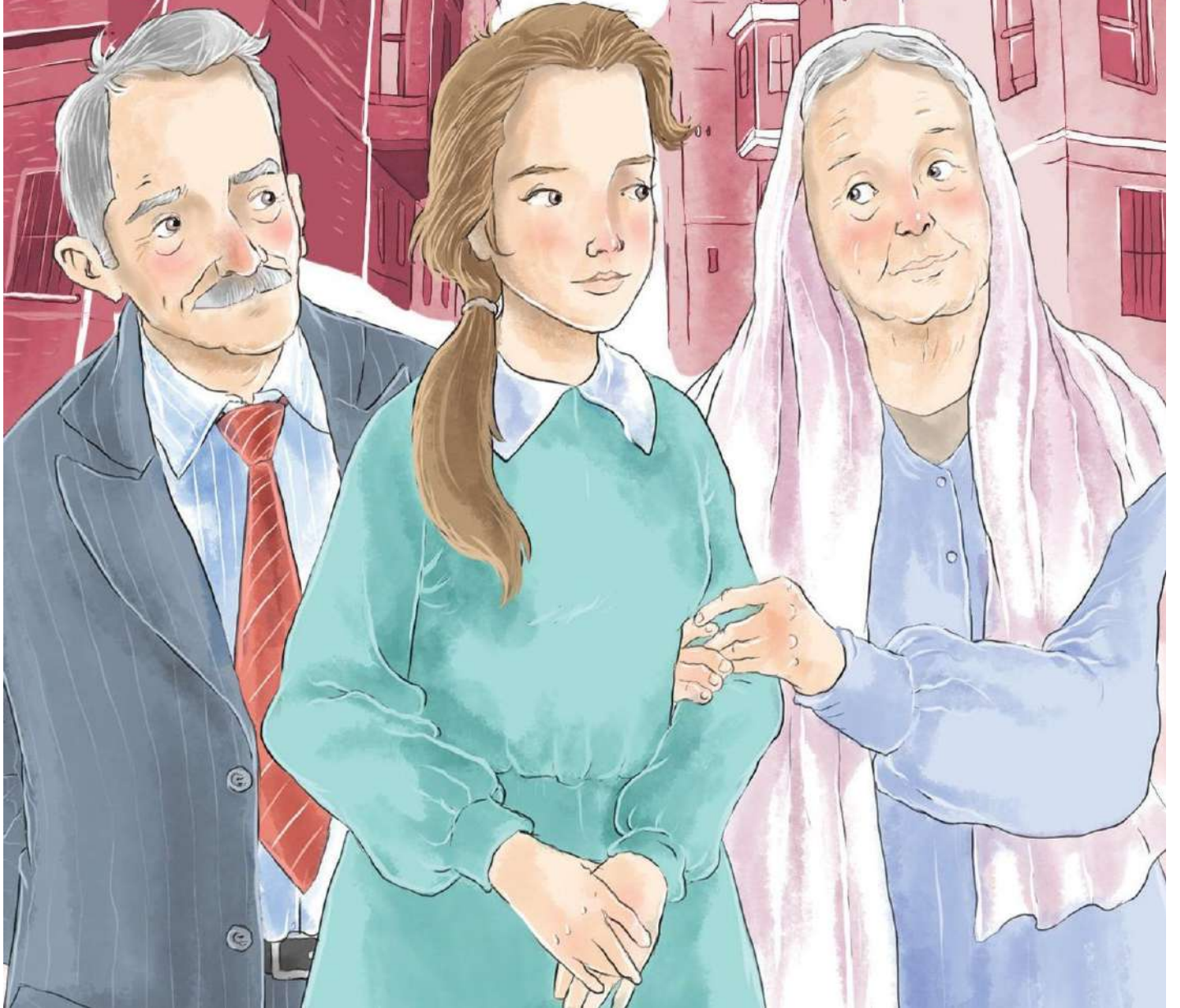

KEMALETTİN TUĞCU

İnci'nin Kısmeti

uçan at
yayınları

İNCİ'NİN KISMETİ

Yayın No: 74

Yadigâr Öyküler Dizisi: 10

Editör: **Gökçen Yüksel Karaca**

Kapak ve İç Tasarım: **Yasemin Kula**

Tasarım Uygulama: **Nurel Naycı**

Baskı ve Cilt: **Çevik Matbaacılık**

Davutpaşa Cad. Besler İş Merkezi No: 20/18-19 Topkapı / İstanbul

Tel: (0212) 501 30 19

Kapak Baskı: **Saner Matbaacılık**

© Kemalettin Tuğcu - Uçan At Yayınları, 2020

Sertifika No: 16228

ISBN: 978-605-9501-74-3

1. Basım: **Şubat 2020**

Uçan At Yayınları

Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han No: 1 Kat: 1

34110 Cağaloğlu - İstanbul

Tel: (0212) 520 72 53 (Pbx)

Belgegeçer: (0212) 511 47 74

www.ucanat.com.tr

bilgi@ucanat.com.tr

Tüm yayım hakları saklıdır. Tanıtım için alınacak kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

Çocuk ve ilk gençlik edebiyatı yayıncılığı amacıyla 2017 yılında kurulmuş olan Uçan At Yayınları, Bilge Kültür Sanat Yayınları'nın tescilli markasıdır.

KEMALETTİN TUĞCU

İNCİ'NİN KISMETİ

Resimleyen:

Uğur Köse

uçan at
yayınları

Kemalettin Tuğcu

1902'de İstanbul'da dünyaya gözlerini açtı. Ayakları içeri dönük olarak doğduğu için, dışarıda akıp giden hayata uyum sağlayamadı. Okula gidemedi, rahatça arkadaşlarıyla dışarıda oynayamadı. Tüm bu olanlar onu içine kapanık birine dönüştürdü. Fakat bu özrü onu yıldırmadı. Bir şiirinde "Ne okul yüzü gördüm, ne yol gösteren kişi / Çaresizlik içinde yazıya döktüm işi." diyen Tuğcu, kendi gayretleriyle okuma yazmayı öğrendi ve tercüme yapacak derecede Fransızcasını geliştirdi. Yazarak avundu ve güçlendi. On üç yaşında başladığı yazı hayatında *Kuklacı, Üvey Baba, Garip, Sadet Borcu, Eskici Baba, Yer Altında Bir Şehir* başta olmak üzere üç yüzden fazla romanın yanında Fransız yazarlardan tercümeler de yaptı. *Kadın Dünyası, Çocuk Haftası, Ev-İş ve Hayat Mecmuası* gibi dergilerde görevler aldı ve yazıları yayınlandı. Şiirleri ise Gelişigüzel ismiyle bir kitapta toplandı. Eserlerinden bazıları sinema filmlerine ve televizyon dizilerine ilham kaynağı olmuştur. 1995 yılında 'Tüyap Kitap Fuarı Çocuk Edebiyatı' ödülüne layık görülen usta yazar, 1996'da vefat etti.

İNCİ'NİN KISMETİ

PAZAR SABAHİ

Hayri Bey, oğlu Ekrem'le salonda tavla oynuyor, Huriye Hanım ise her kahvaltıdan sonra yaptığı gibi koltuklardan birinde uyukluyordu ki Şadan Hanım bağırarak salona girdi:

- Bey, bey! Tavlayı bırak da kardeşinin odasına bir bak. Başıma **musallat** ettiğin o seviyesiz kızı karşısına almış, edepsizce konuşuyor. Ben artık bu rezalete dayanamam. Ne onu isterim ne ötekini...

Hayri Bey tavlayı kapatırken,

- Yine ne oldu, diye sordu.

- Ne olacak, dedi. Git bak kardeřinin odasına.

Tevekkeli bu adam evlenmemiř.

Hayri Bey,

- Ben kardeşimi tanırım, dedi. Ne oldu, anlat-sana?

- Kızı almış karşısına gereğinden fazla ahbaplık ediyor.

- Kim, Basri Bey mi?

- Evet, "amca bey" dediğimiz o rezil.

Şadan Hanım bunları bağırarak söylemişti. Basri Bey kapısı kapalı olan odasından, haykırımları duymuştu. Salona çıkıp,

- Yaptığın, ettiğin yetmiyormuş gibi, bir de anahtar deliğinden odaları mı gözetliyorsun, diye çıkıştı.

- Evet, dedi Şadan Hanım. Ben bu evin kadınıyım. Namussuzluğa dayanamam. Anlıyor musun? Git başka yerde kendine eğlence bul.

Huriye Hanım uyanmıştı. Oturduğu yerden,

- Ne oluyor Şadan, diye seslendi.

Basri Bey,

- Ne olacak, dedi. Beni kovuyor. Ağzına geleni veriştiriyor bana. Bu Şadan değil, **nadan!** Anlıyor musun anne? Bir insan kendi ayıplarını örtmek için başkalarına **çirkef atar**. İşte bu kadın gibi.

Hayri Bey,

- Yavaş ol birader, dedi. Ne suçu varmış Şadan'ın?

Basri Bey bir köşeye çekilmiş olan Emine'nin yanına giderek cılız bileğinden tuttu. Çekti ortaya,

- Konuş bakalım, dedi.

On iki yaşındaki kız şaşkınlıkla vücudundaki morlukları gösterdi. Basri Bey,

– Gör birader, dedi. Kaymakam bacanağının okutasın diye sana yolladığı kızın, senin evinde çektiği işkenceyi gör.

Ekrem babasından önce davranmış, odaya doğru iki adım atmıştı.

– Emine, düştün mü?

Zavallı kız daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladı:

– Hayır.

– Nedir bu çürükler?

– Yengem yaptı.

– Nasıl yaptı?

– Oklava ile dövdü beni.

Ekrem, on dokuz yaşında bir üniversite öğrencisiydi. Yüzü kıpkırmızı kesilerek doğruldu ve haykırdı:

– Anne bu kaçınıcı eziyet!

Şadan Hanım konuyu değiştirmek istediğinden,

– Adam oldun da annene mi çıkışıyorsun, dedi.

Kız ellerini yüzüne kapatmış ağlıyordu. Basri Bey,

– Sen adam oldun mu ki, diye bağırdı. Bu aileye geldin, herkesin huzurunu kaçırdın. Allah'ın belası kadın. **Melun!**

Şadan Hanım,

– Şimdi şu sehpayı kafana indiririm senin, dedi. Sen kim oluyorsun?

Basri Bey,

– Ben de sana bir tokat çakarım, dünyanı şaşırırısın, dedi. Bana rezillik yüklüyorsun, kendi **kepazeliklerini** örtmek için mi? Üstelik beni kendi evimden kovmak ha?

Şadan Hanım,

– Nereden senin evin oluyormuş, diye sordu.

Basri Bey morarmıştı:

– Bu ev babamızdan kaldı. Anam, ben, ağabeyim anladın mı? Üstelik aldığım aylığın çoğunu sana veriyorum. Ayrıca bu **biçarenin** babasının yolladığı yirmi bin lirayı da süsüne, **nizamına** harcıyordun. Sen beni kovmaya kalktın ha! Bundan sonra benden de bu kadar!

Ekrem,

– Amca, o kadar hırslanma, dedi. Annemin huyunu biliyorsun. Ona bir şey olmaz, senin bir damarın çatlar.

Basri Bey,

